

Robinson

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Pomoc UNICEF dětem v roce 2012

V loňském roce jsme s vaší podporou rozvíjeli naše projekty pomoci ve více než 150 zemích a oblastech světa, kde UNICEF trvale působí a zlepšuje životní podmínky dětí. Největší část pomoci byla poskytnuta dětem žijícím v krizových oblastech a v chudých zemích s vysokou dětskou úmrtností. Vaši pomoci si velice vážíme, protože UNICEF je jedinou organizací OSN, jejíž činnost je financována výhradně z dobrovolných darů. Děkujeme!

Pomoci je však i nadále zapotřebí – každý den stále ještě ve světě umírá téměř 19 tisíc dětí ve věku do pěti let z důvodů, kterým lze předejít. Umírají na podvýživu a nemoci, proti kterým existuje

Ohlédnutí

běžné očkování nebo jednoduché léky, z důvodu nedostatku pitné vody a hygieny, nízké dostupnosti zdravotní péče. A jako by to nestačilo, právě nejchudší země, kterých se tyto smutné statistiky nejvíce týkají, jsou navíc devastovány ozbrojenými konflikty a rozsáhlými přírodními katastrofami, které situaci dětí ještě více zhoršují.

Hurvínek se stal patronem UNICEF

Hurvínek byl dne 29. 11. 2012 v pražském Bontonlandu jmenován patronem projektu UNICEF Školy pro Afriku, zaměřeného na zvýšení dostupnosti vzdělání pro nejvíce znevýhodněné děti – nejchudší děti, sirotky a dívky.

Helena Štáchová a Martin Klásek z Divadla Spejbla a Hurvínka v Bontonlandu představili nové CD Hurvínkovo trápení se školou, které obsahuje 12 humorných scének, ve nichž si Hurvínek, Máníčka a Spejbl vyměňují názory na školní systém.

Kmotrou CD se stala Pavla Gomba, ředitelka UNICEF ČR, která při té příležitosti zároveň Hurvínka slavnostně jmenovala patronem projektu Školy pro Afriku.

Helena Štáchová k novému CD a jmenování Hurvínka uvedla: „Hurvínek je hrdinou již několika generací dětí. Děti, které měly to štěstí, že mohly chodit do školy. Vážíme si proto možnosti, že se stal patronem projektu, který dětem v Africe umožní lepší budoucnost.“

Více informací naleznete na stránkách Divadla Spejbla a Hurvínka.

Humanitární krize

V roce 2012 UNICEF zasahoval ve více než 20 vážných humanitárních krizích – v Demokratické republice Kongo, Súdánu, Somálsku, na Filipínách, v Pákistánu. Rozsáhlou humanitární operaci rozvíjel také v Sahelu, kde v důsledku dlouhodobého sucha byly ohroženy životy 1,1 milionu nejmenších dětí z důvodu podvýživy.

UNICEF v 9 zemích Sahelu (Burkina Faso, Čad, Gambie, Kamerun, Mali, Mauritánie, Niger, Nigérie a Senegal) poskytl léčbu 850 000 dětem, 1,9 milionu dětí očkoval proti spalničkám, pro 7,3 milionu rodin zajistil moskytiéry.

texty z www.unicef.cz

...

Další důležité kontakty:

Český výbor pro UNICEF
Elišky Peškové 17741, 150 21 Praha 5
tel./fax: 257 320 244
e-mail: unicef@unicef.cz
www.unicef.cz

bankovní účet 2200022/0300, VS 55

Na programy pomoci dětem
přispějte i odesláním SMS na č. 87777
ve tvaru: DMS UNICEF.

Do Velikonoc sice ještě nějaký ten den zbývá, ale čas letí tak rychle, že nebude na škodu, když se u těchto křesťanských svátků na chvíli zastavíme už nyní.

Velikonoce na obzoru

Velikonocům dalo jméno vlastně až křesťanství. Jasně v názvu slyšíte slova Velká noc. Křesťané totiž Velikonoce zasvětili památce ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Ale v podstatě tyhle svátky pocházejí už z dob pohanských. Byly původně oslavou jarního slunovratu a konce krutého zimního období. Díkem za přecházení zimy a vítáním jara, znovuoživením přírody.

Ovšem kalendářní měsíc se s měsícem lunárním neshoduje, a tím pádem jsou Velikonoce svátky pohyblivé. Připadají totiž pokaždé na jiné datum, protože se slaví vždy první neděli (a následně pondělí) po jarní rovnodennosti a po měsíčním úplňku. Tudíž se pohybují mezi 22. březnem a 25. dubnem.

Od čtvrtého století našeho letopočtu se křesťané připravovali na Velikonoce čtyřicetidenním půstem. Po něm by přechod k tučné stravě působil člověku žaludeční problémy, a tak se ustálil zvyk servírovat mazance neboli bochánky, beránka – u nás už většinou v podobě sladkého pečiva, vajíčka... Někde se pečou zvláštní vdolky, kterým se říká jidáš – mají připomínat Jidášovu zradu Krista. Obvykle se podávají s medem, který zase pro změnu představuje zdraví, sílu a soudržnost. A mnozí z vás si na Velikonoce pochutnávají na speciální nádivce, které se říká hlavička a ve které nesmí chybět něco zeleného – kontryhel, mladé kopřivy apod.

Také vajíčka patřila ke svátkům jara už dávno před Kristem jako symbol nového života. A barvila se proto, aby připomínala barvy květů a jara. Zelená jako rostliny, které se probouzejí k životu,

žlutá jako slunce a červená symbolizující radost a teplo. Stejně jako pentle na pomlázkách. A zdobívala se nejen vajíčka slepičí, ale i křepelčí, bažantí či tetřeví. Kraslice se jim říká proto, že se krásilila – ať už barvením, malbou či jinými dalšími způsoby zdobení. Mezi symboly Velikonoc náleží i zajíček, protože v té době se právě rodí malí zajíci nebo kuřátka či kachňátka. K pohanským zvykům se pak řadí tradiční vynášení Morany (někde se jí říká Morena, smrtka apod.) jako představa zlé a kruté zimy, kterou utopí v řece nebo potoce, aby ji voda odnesla pryč.

A víte, proč se chodí s řehtačkami a klapačkami? Mají nahrazovat hlas zvonů, které podle pověry odletěly na Zelený čtvrtek na důkaz smutku do Říma. Zmínili jsme už pomlázky, tedy metly pletené z pružných, nejčastěji vrbových proutků. Těmi mládenci vyšlehávají při koledě dívky a ženy, které se vykupují pomlázkou, koledou – nejčastěji zdobenými vajíčky nebo sladkým pečivem.

Již týden před velikonočními svátky přichází Květná neděle, kdy se světily větvíčky a kočičky. Následovalo Modré pondělí a Šedivé úterý, Škaredá středa, Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota. Nejzajímavější z těchto dnů je asi Velký pátek. Vztahuje se k němu spousta pověr a bájí a přikládala se mu opravdu velká a kouzelná moc. Kromě jiného se věřilo, že na Velký pátek se otvírá země, a zpřístupňuje tak lidem ukryté poklady. Vy ale asi budete hledat poklad úplně jiný – poklad rodinné pohody a lásky.

Hanka Hosnedlová

Nakreslila Barbora Soukupová, 2. B, ZŠ Kubatova, České Budějovice

Nejvyšší čas na lásku

Chodím do sedmé třídy a líbí se mi jeden kluk, který se k nám nedávno přistěhoval z jiného města. Myslím, že i já se mu líbím. Zatím jsme chodili vždycky v partě – jejich klučiči a naše holčiči. Do kina, na bruslení, court po městě... Na Valentína mě ale Emil, tak se ten kluk jmenuje, pozval do cukrárny, mě samotnou. Byla jsem z toho rozhozená a nevěděla jsem, jestli mám, nebo nemám na tu schůzku jít. Tak jsem se rozhodla se s tím svěřit doma. U večere.

Tatínek se zamračil, maminka se nadechla, brácha vyprsknul smíchy, ale teta Lída řekla: „Bude ti, holka, třináct! Nejvyšší čas na lásku! Jdi tam...“ Pak ovšem následovala dlouhá sprška příkazů a zákazů, co smím a co nesmím, co mám a co nemám dělat... Znáte to!

Byl to nádherný Valentín! Valentínku od Emila mám schovanou v kufříku s mými poklady. Třeba jednou pro vzpomínku. Tak jako teta Lída už pomalu se rozpadající kytičku vylišovaných fialek...

Zdeňka, 7. B

DNES ČTĚTE

1.

Svátky jara
Co se událo v UNICEFu

2.

Zlatý oříšek
Dobrý víkendový tip

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Mámílek a Moudřenka
Detektiv Vytrídil řeší první případ

5.

I s handicapem vítězí
Panenka a růže

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Vzpomínka na Valentína

Svátek sv. Valentína už máme letos za sebou. V kalendáři ho totiž najdete pod datem 14. února. Tento den je mu zasvěcen už více než tisíc čtyři sta let. Původně byl pouze vzpomínkou na člověka, kterého zamilovaní a milující považovali za svého ochránce.

Existuje celá řada legend vážících se ke svatému Valentínovi, ale nejrozsáhlejší je příběh z doby císaře Klaudia II.

Ten totiž zakázal mladým mužům ve své zemi se ženit, protože ženatí byli podle něho špatnými válečníky. Ovšem římský biskup a zároveň také lékař Valentín z Terni dál milence tajně oddával. Byl však odhalen, zatčen a roku 269 popraven. Teprve v 6. století byl den jeho popravy určen jako Den svatého Valentína.

Tvrdí se rovněž, že se Valentín v době svého věznění zamiloval do slepé dcery vězeňského dozorce a údajně jí navrátil zrak. A ze své cely jí pak posílal psaníčka.

Podle jiných legendy naopak psaníčka měly Valentínovi házet oknem vězení děti, které ho měly rády, nebo milenci, kterým pomohl.

Ať už je to jakkoliv, zvyk posílání zamilovaných psaníček v tento den se uchytil a rozrostl. V Anglii funguje už víc než šest století, v Německu zdomácněl až po druhé světové válce, ale slaví ho i v dalších zemích.

Postupem času se stalo, že psaníčka už nejsou výsadou zamilovaných, ale i vyjádřením sympatií. Dávají je děti rodičům, prarodičům, učitelům, vyměňují si je spolužáci, přátelé.

Váženější to už je, když se ke psaníčku přidá květina nebo malý dárek.

V Japonsku například dávají na Valentína dárky jen ženy mužům, a to v podobě bílé čokolády. Muži je pak při jiných příležitostech obdarovávají čokoládou hnědou.

V Americe zase k valentince, jak se takovému práníčku říká, patří i pozvání do kina, na koncert nebo prostě – na párty.

A kam jste letos byli pozváni vy?

-hh-

zprávy

Víčka pro Michalku

Na výzvu ZŠ J. K. Tyla v Písku zareagovali rodiče a děti v 11. MŠ a do nádoby umístěné na chodbě nosili plastová víčka, která by jinak skončila v odpadu. Pak nastalo období, kdy je nikdo nechtěl. Vše má svůj čas.

Od jedné maminky se nám dostala informace z časopisu Náš region a už to šlo skoro samo. Redaktorka paní Bartáková hned předala zprávu od nás rodičům Michalky a všichni měli velkou radost, potřebují totiž dát dohromady 13 tun víček, aby mohli Michalce pořídit speciální autosedačku a rehabilitační pomůcky. Na nás bylo soustředit všechna víčka v ZŠ J. K. Tyla – za školu i za přídružené mateřské školy. Dopravu zařídil pan ing. Milan Herian prostřednictvím České pošty.

Do výzvy na sbírku plastových víček na pomoc handicapovaným dětem se zapojilo i písecké Občanské sdružení Diacel, sdružení rodičů dětí s diabetem a celiakií. Kromě rodin přímo ze sdružení se přidaly i zdravotně postižené děti (děti s cukrovkou a bezlepkovou dietou) z celé ČR.

Zdenka Staňková

Pochod za Počáteckým puchýřem

Že je Vysočina krásný a zajímavý kout naší vlasti, všichni víme. A také je známo, že Javořice s 837 metry je nejvyšší bod Českomoravské vrchoviny. Tam byl cíl již II. ročníku Pochodu za Počáteckým puchýřem, který pořádá Výchovný ústav a dětský domov se školou Počátky. Tato akce je určena právě pro tato zařízení. Sešlo se 11 družstev z DD Telč, VÚ Černovice, VÚ Jindřichův Hradec, VÚ Janštýn, VÚ Velké Meziříčí a DDS Jihlava.

Na 11 km dlouhé trase čekalo 20 úkolů: mateřský, zeměpisný, přírodovědný, z českého jazyka, cizího jazyka, ale i zručnosti, postřehu nebo praktické činnosti.

Cestu k cíli zvládla všechna družstva. Nikdo nezabloukl a nikomu se nic nestalo.

Soutěžící navázali nové kontakty, našli nové kamarády, podívali se na hezký kout našeho kraje.

PS: V cíli se měřily získané puchýře a majitel toho největšího dostal sladkou odměnu.

I. P.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOZP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Kdyby se mě někdo před rokem zeptal, co se mi vybaví jako první, když se řekne Zlatý oříšek, určitě bych odpověděla talentová soutěž. Dnes bych ale řekla: „Vzpomínky, výběrná zkušenost na jevišti a to, že stále ještě nějak nevěřím, že jsem vyhrála.“ A je to venku! 30. 9. 2012 jsem se zúčastnila historicky prvního finále Libereckého kraje - to datum asi teď jen tak nezapomenu...

Zážitky na celý život

Popravdě jsem byla překvapená, už když jsem dostala pozvánku na finále a obdržela jsem nominaci na cenu Zlatý oříšek! Snažila jsem se trénovat na vlastní vystoupení, jak jen se dalo, ale teď s odstupem sama sobě přiznávám, že jsem nad vlastními texty mohla strávit ještě trochu více času... A abych ještě doplnila, s čím jsem se do soutěže přihlásila: herectví, recitace a umělecký přednes, psaní povídek a básní, literární činnost.

Moc mě nepotěšilo, když jsem v neděli 30. září vstala a zjistila jsem, že moje hlasivky trochu protestují... Nicméně jsem se celé dopoledne ládala hašlerkami a pastilkami, což se mi nakonec vyplatilo, protože jsem po obědě mluvila úplně normálně! Kdybych teď napsala, že jsem před zahájením neměla trému, nebyla by to tak úplně pravda. Vystupovala jsem už v první pětiici a našťáště jsem nic nepokazila, ale sama si uvědomuju, jaké jsem udělala chyby a co budu muset ještě vylepšit. Ve finále se představilo celkem 15 laureátů na cenu a po každé pětiici vystupoval kouzelník Pavel Kožíšek.

Vím, že když to teď napíšu, bude to znít jako pěkně ohrané klíšé, ale já jsem opravdu předtím

nevěřila, že bych zrovna já mohla vyhrát! Když vyhlásili moje jméno, nemohla jsem tomu uvěřit! Na pódium jsem šla s přesvědčením, že se mi to všechno zase jen zdá a že ve skutečnosti žádná taková soutěž neexistuje... Byla jsem „šťastná jak blecha“! Velmi si té ceny vážím a mimo jiné musím podotknout, že jednou z cen byl i oříškový dort, který mně a především mému bratřovi opravdu chutnal (což se projevilo na rychlosti jeho snědení)!

Abych to celkově shrnula: moc se mi celý večer líbil, protože všechna vystoupení byla opravdu velmi motivující! Dala bych ruku do ohně za to, že každý, kdo se zúčastnil, automaticky vyhrál! Všichni soutěžící byli tak talentovaní, že už to je samo o sobě velká výhra. Touto cestou bych chtěla každému, kdo se účastnil, a především Karolíně Brabcové (sportovní střelba) a Janě Slavíkové (hra na hoboj) velmi pogratulovat! Pochopila jsem, že když jde někdo za svým snem, tak se pomalu začne stávat realitou, to bylo vidět na vystoupení každého soutěžícího. A je jedno, zda se jedná o tanec, hru na hudební nástroj, sport, a nebo jakoukoliv jinou uměleckou činnost...

Markéta Gajdošová, Gymnázium F. X. Šaldy, Liberec

Festival dětských knih, časopisů a her

Vítězové literární soutěže Jihočeský úsměv při předávání cen na Festivalu dětských knih, časopisů a her. Stalo se tak na Výstavišti České Budějovice koncem loňského roku. Foto: Lenka Goetzová

všetečkova všehochuť

Tip na víkend
aneb kam o víkendu?

Tentokrát vás pozveme do starobylého jihočeského městečka – Týna nad Vltavou. To se, jak už název napovídá, rozkládá na březích Vltavy, přes kterou se klene železný most s oblouky nad vozovkou. Byl postaven koncem 19. století namísto původního dřevěného mostu, jehož historie sahala až do 13. století. Na náměstí můžete obdivovat starou kamennou kašnu, ale také kostel sv. Jakuba, z něhož vedou pod celým náměstím podzemní chodby. Stojí zde rovněž zámek, kde je dnes muzeum, knihovna a galerie. A celá řada zajímavých měšťanských domů včetně hotelu U Zlaté lodí. Na týnském hřbitově s kostelem sv. Víta je pochován mimo jiné slavný loutkář Matěj Kopecký, kterému tady spolek Vltavan nechal postavit pomník. Jinou zajímavostí je Lannův kříž v městské části Horní Brašov či arcibiskupský pivovar ze 16. století.

K Týnu patří také hrad vybudovaný ve 13. století místo tehdejší dřevěné tvrze. Zůstal z něj zacho-

vaný pouze vstupní most, hradní příkop a část valu. Na místě hradu ale vyrostlo otáčivé hlediště, které postavil spolek Vltavan v r. 1983 a na kterém uvádí svá představení. Při cestě z Týna na Tábor pak narazíte na barokní sousoší, takzvaný Velký depot. Připomíná událost, kdy zde při explozi skládů se stělným prachem v roce 1753 zahynulo 80 dělostřelců a 40 jich bylo vážně zraněno.

Co možná nevíte
o řekách a jezerech

Za nejdelší řeku světa je považována Amazonka v Jižní Americe, jejíž délka je přes 7 000 km. Druhé místo v tomto žebříčku zaujímá africký Nil s délkou 6 671 km a na třetím místě je pak Mississippi-Missouri v Severní Americe se 6 212 km.

Největším jezerem na světě je Kaspické, kterému se také někdy říká moře a jeho 371 000 km² se rozkládá na území Evropy a Asie. Daleko menší je pak jezero Hořejší (82 388 km²) v Severní Americe a jako třetí figuruje africké Ukerewe se 68 800 km².

-red-

Zima a Jaro

(úryvek z básně)

Lehké vločky, bílý sníh,
na trůně je paní Zima.
Můžu jezdit na saních,
ježdění je přece prima.

Na trůně je nový král,
Jaro, tak se jmenuje.
Uspořádá květin bal,
čtvrt roku nám panuje.

Martin Křiváček, 9. tř., ZŠ Volenice

Tajemný les

To místo najdete u lesa jen stěží,
posvátná půda tam asi uprostřed leží.

Šumění listů a zurčení vody,
v obřadech kruhu jsou druidů svody,
věčnost a prostor tajemných cest,
měsíční svit a záře všech hvězd.
Sílu a budoucnost hledají roky,
vysoká tráva tam tlumí jim kroky.
Nad lesem vůně hustého kouře,
ten obřad skončí se silou bouře.

Kněží už zmizeli, nejsou tu věky,
les k nám dnes promlouvá šuměním řeky...
Lucie Preslová, 9. tř., ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Fantazie

Co je vlastně fantazie,
je otázka složitá,
kde začíná a kde končí,
jak je vlastně veliká?

Každý v nás ji v sobě máme,
stačí se jen zamyslet,
někdo třeba dlouze tápe,
jak si příběh vymyslet.

Nemusíš už dlouze tápat,
lehni, usni, přej si sen,
ve snu zažij bezva příběh,
s fantazií jde to jen.

A tak prosím všechny lidi,
sněte fantazií svoji,
krásnou, čistou, duchaplnou,
neberte mi však tu moji!

A tak spolu s fantazií,
krácím dále, jak se dá,
stále si ji opatruji,
ať smůla na mě nesedá.
Adéla Beníčková, 6. tř., ZŠ a ZUŠ Zliv
(jedna z oceněných prací
v soutěži Jihočeský úsměv 2012)

Jak jsem poprvé chytil
velkého kapra

Z prázdnin zbývalo deset posledních dní. S tátou a mojí sestrou Bárou jsme si šli zarybařit k ledenickému rybníku Mlejňáku. Nejprve jsme šli po proudu až na poslední místo, které bylo moc hezké. Sundal jsem si batoh a vybaili si rybářské pruty. Nahodil jsem jeden prut na těžko a čekal.

Mezitím, co si táta s Bárou hráli a zlobili zároveň, jsem si připravoval těsto. A najednou jsem to uviděl. Policajt mi na prutu začal fukat. Rychle jsem běžel k prutu. Právě včas. Policajt vyjel jako blázen a já jsem sekl prutem. Špička prutu se mi úplně ohnula. Já jsem držel prut a ta ryba, která byla na háčku, se se mnou začala prát. Když jsem ji měl skoro u břehu, tak si mě všiml táta a běžel mi na pomoc. Vzal podběrák a rybu podběrákem po-debral. Konečně byla ryba bezpečně v podběráku na břehu. Byl to kapr a měřil čtyřicet dva centimetrů. Háček měl zaseknutý v koutku tlamy a nešel nám vyndat. Trvalo nám to skoro pět minut, než jsme se ho zbavili.

Ještě chvíli jsem se snažil rybařit, ale už jsem nic jiného nechytil. Dali jsme můj první úlovek do igelitové tašky, složili jsme pruty a vydali se domů. Doma nás táta naložil do auta a jelí jsme se s mým prvním úlovkem pochlubit k babičce. Babička bohužel nebyla doma, ale má rybníček. Tak jsme kapra pustili k babičce do rybníka. Ten si tam plave dodnes.

Vítek Borovka, 3. tř., ZŠ Nedabyle
(jedna z oceněných prací
v soutěži Jihočeský úsměv 2012)

Detektiv Vytřídil má teď spoustu práce, protože řeší kriminální zločiny, které mají jedno společné – někdo vyhodil odpad tam, kam nepatří. Asi tentokrát bude potřebovat vaši pomoc. Na další straně Robinsona máte všechny podezřelé a vy jistě hned odhalíte, kdo způsobil neplechu. Ale abychom nezapomněli, přišlo nám zase spousta odpovědí na Dopliňovačku z loňského 5. čísla. Správná odpověď byla: **Protože jsme správní žáci, tak fandíme recyklaci.** Detektiv Vytřídil zatočil naším losovacím bubnem a vytáhl tři výherce, kteří od něho opět obdrželi drobné dárky. Jsou to: Adéla Sajfrídová z Volenic, Anna Kanajkina a Jáchym Předota z Českých Budějovic. **Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase Dopliňovačka o ceny.**

Nakreslil: P. Suchý, ZŠ a ZUŠ Bezdrevská, České Budějovice

Bezvadný nápad

Ve velmi známý den se narodil Zemníček. Jeho jméno je kvůli tomu, že se narodil na Den Země. A jelikož se narodil v tak vzácný den, tak se moc rád stará o Zem. Když vyrazí ven a vidí malý nebo velký odpad, neváhá a hned ho vyhodí. Jednou našel i broučka s pochroumanými křídélky. Neváhal a hned ho vzal domů, staral se o něj, krmil ho a povídal si spolu, až se z nich stali velcí kamarádi. Když Zemníček dosáhl osmnácti a probírali rozkládání a zpracování odpadků, něco ho napadlo. Když skončila škola, utíkal domů, aby to řekl rodičům i broučkovi. Jeho nápad byl zajímavý, užitečný a možná, pokud ten nápad povolí, pomůže přírodě. Jelikož vymyslel třídění odpadu, budou to barevné kontejnery, aby se to lépe poznávalo. Každý kontejner bude na jiný druh odpadu. Všichni souhlasili a nápad se používá dodnes.

Tereza Cibulková, 7. tř., ZŠ Bechyně, Libušina 164

Skřítek Třídílek

Jednou šel skřítek na procházku a uviděl tam lidi. Někteří byli hodní, protože vyhazovali odpadky do kontejnerů, a někteří zlí, protože házeli odpadky do lesa. A protože neznal lumpy, kteří házeli odpadky do lesa, šel za detektivem Ouškem, aby ty lumpy našel. Skřítek říká, že by chtěl, aby je společně vypátrali. Tak šli hledat, aby byli brzy doma na teplou kašičku. Bylo ráno a skřítek s detektivem Ouškem vyrazili. První stopa byla rozbitá láhev, která ležela na půdě lesa.

A vtom si skřítek uvědomil, že je viděl v zelených vestičkách a byli velcí.

Detektiv Ouško ho chvíli poslouchal a potom řekl, že je také viděl odcházet levou stranou lesa. Tak šli po stopách a tu jim na pomoc přiběhl pejsek Šikulka a detektiv Ouško řekl: „Ahoj Šikulko, a teď nám pomoz najít ty nezbedy.“ Tak chvilku šli a Šikulka vyčmúchal první stopu, která vedla k těm zlobivým dětem. Pejsek Šikulka šel podle stopy a narazil na školu skřítků a rošťáků. Zaklepali na dveře a přišel k nim skřítek Dloubal a řekl jim, že dnes byli v lese, kde se našly ty odpadky. Tak vzali skřítky a vzali je do toho lesa posbírat odpadky. A potom šli k popelnicím, aby odpadky rozdělili do různých odpadkových kontejnerů. Do papírů dali papír, sešity, do plastů obaly na sešity... A tak byl les zase uklizený a v pořádku.

Magdalena Šimková, ZŠ Kubatova, České Budějovice

Můj život

Narodil jsem se jako malý stromeček. Pak jsem vyrostl a přišli ke mně dřevorubci. Porazili mě a rozřezali. Odvezli mě do továrny a začali zpracovávat. Později jsem se dozvěděl, že se jmenuji papír. Byl jsem celý potisknut a byly ze mne noviny Robinson. Četlo mě spousta dětí i dospělých. Po přečtení jsem byl odhozen do krabice s nápisem !RECYKLUJEME! Byl jsem zvědavý, co to slovo znamená, a jak jsem tam ležel a čekal, okolo chodili lidé a právě tam přišel dědeček se svým vnukem a vysvětlil mi to: „Recyklování je, že například ze starého papíru se udělá zase něco užitečného jako například sešit.“ Byl jsem radostí bez sebe. Myslel jsem si, že mě sešrotují a bude ze mne toaletní papír. K té krabici, kde jsem ležel, přišli dva páni a odvezli celou krabici i se mnou do papíren. Teď se jmenuji Čtenářský deník. V obchodě si mě koupil žák jménem Martin z 5. A. Bude mě používat, až mě popíše, odloží mě do krabice a budu zase recyklován.

Martin Dobrovský, 5. A, ZŠ Kubatova, České Budějovice

O smutné popelnicí

Byla jednou jedna popelnice, která byla stále plná a ošklivá. Nikdo ji nechtěl odvázet, protože byla pořád přeplněna netříděným odpadem. Kolem byly poházeny odpadky a šířil se nepříjemný zápach.

Popelnice chtěla, aby to už skončilo a byla také vysypaná, jenže nevěděla, jak to má udělat. Přemýšlela dny i noci, ale ne a ne na něco přijít. Najednou dostala nápad, se kterým si nebyla jistá. Přemýšlela tedy dál. Rozhodla se, že to zkusí, a jak řekla, tak i udělala. Když kolem procházel starosta, klapala víkem a upozornila na svůj problém. Starosta pochopil a ujistil popelnici, že situaci bude řešit až na radě města. A o týden později řekl starosta popelnici, že rada města našla řešení, přibudou jí nové kamarádky – popelnice na třídný odpad. Popelnice byla šťastná. Přijde kamarádka zelená na sklo, žlutá na plast a modrá na papír. Lidé dostali upozornění, aby třídili odpad. A popelnice už zase byla plněna správným odpadem, popeláři ji pravidelně vyváželi, odpadky se už nikde neválely a ona získala nové kamarádky.

A tak popelnice i ulice byly spokojené.

Marek Pavlík, 5. B, ZŠ a ZUŠ Bezdrevská, České Budějovice

Černé skládky

Víte, že loni proběhla celorepubliková akce pro žáky, kteří měli vyhledat a nahlásit černé skládky? Do soutěže se zapojilo 75 škol a dohromady se podařilo nahlásit 121 skládek. Pro Jihočechy to dopadlo dobře, neboť byly objeveny jen tři a z toho pouze jedna velká. Poohlédněte se po vašem okolí, a kdybyste náhodou nějakou neplechu našli, napište nám o tom.

-red-

Příběh od vás

Majka: „Hele, kluci, podívejte! Lidé nevědí, o kam patří!“

Matyáš: „No jo! Sklo dávají do papíru, plasty do skla...“

Michal: „Ale co máme teda udělat?“

Majka: „Musíme je nějakým způsobem informovat!“

Matyáš: „Už vím! Vyrobíme plakáty, které dáme na kontejnery a ty lidem ukážou, co kam patří.“

Michal: „A když už jsme u těch plakátů, kde je vezmeme?“

Majka: „Co takhle nashromáždit noviny, co máme doma, a udělat si vlastní recyklovaný papír?“

Matyáš: „Perfektní! Můžeme tedy začít.“

O den později...

Majka: „Kluci, tohle se nám povedlo!“

Michal: „Jo, všichni už dávají věci do správných kontejnerů.“

Matyáš: „Všichni ještě asi ne, ale pokud se takhle budeme snažit i nadále, jednou se nám to jistě podaří!“

text: Petr Smíšek, Petr Švejda a Jan Ruman, 7. tř. ZŠ Bechyně, Libušina 164

Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Představujeme vám dvě bytosti, které se nemají rády a vlastně mezi sebou neustále bojují. Určitě poznáte, která z nich je ta dobrá a která ta špatná?

Mámílek nezbedný

Tenhle skřítek sice vypadá náramně roztomile a příjemně, ale rozhodně nepatří do skupiny skřítků užitečných, spíš naopak. On totiž umí přenáramně vábit, mámit a přemlouvat. Dokáže se vám vmluvit do hlavy tím svým vábivým hláskem, ani nevíte jak.

A jak je vychytralý! Ví, že s tím, kam budete odnášet papír, plasty a sklo, už u vás nepochodí. Ale co takhle třeba baterie? Když tužkové, monočlánkové nebo knoflíkové baterie v domácnosti doslouží, vyměníte je prostě za nové. Co ale s těmi starými? Maminka nebo tatínek vás s nimi jistě pošlou do obchodu, kde jsou na sběr baterií zařízení. Kromě speciálních obchodů najdete schránky na jejich sběr i ve většině supermarketů. Ale pozor, v tu chvíli nastoupí Mámílek a začne vás přemlouvat, až vám jde hlava kolem:

„Co se budeš vláčet až do samoobsluhy – je to daleko... Hoď ty baterie prostě do odpadkového koše, jsou tak malé, nikdo si to ho ani nevšimne. Anebo do popelnice, ta stojí hned u domovních dveří...“ A hučí do vás tak dlouho, až třeba podlehnete.

Jindy si zase vezme na mušku odložené nebo prošlé léky, se kterými vás rodiče poslali do lékárny.

„Prosím tě, těch pár pilulek nestojí za to, abys s nimi pádíl až do lékárny. A myslíš, že to někdo kontroluje? Když je zabalíš do papíru, tak nikdo nezjistí, žeš je hodil do koše nebo spláchnul do záchodu...“ A teď je to na vás. Uděláte ten správný krok a odnesete je do lékárny, anebo podlehnete Mámílkovu našeptávání?

Moudřenka prospěšná

Moudřenka se sice v pohádkové říši velice často a ráda druží s dobrými vílami a jejich příbuznými, ale rodem patří k takzvaným bytostem obecně prospěšným. Tedy prospěšným i lidskému rodu. Svoji hlavní činnost soustřeďuje především na děti, ale nezřídka pomáhá i dospělým. A fakt je, že těch, kteří její pomoc potřebují, je pořád ještě dost.

Snaží se napravovat dobrým příkladem, takže se obvykle převléká do člověčí podoby, aby mohla neznalé nebo záměrně pohodlné lidi přesvědčit o tom, co je a co není správné. Občas ji vidíte v domácí zástěře u barevných kontejnerů s pytlíky odpadu v ruce, jak se s úsměvem vptává, kam má házet umělohmotné lahve od minerálky, kam sklenice od kompotů či staré noviny. A vy se jistě nechcete nechat zahanbit, tak nejenže té staré paní poradíte, ale i sami naházíte svůj odpad přesně tam, kam patří. Vidíte, jak chytře a nenápadně na vás Moudřenka jde?

Nedávno jsem ji viděla převlečenou za starého pána, který se rozpačitě vptával školáků, kam by měl odnést staré léky, aby si je třeba malé děti nespletly s rozsypanými bonbónky. Je dobré znát odpověď na takové otázky. Jaký kontejner je pro papír, plasty, sklo, léky že patří do lékárny, nebezpečné odpady, automobilové baterie a zničené pneumatiky do sběrného dvora a podobně. Tak se dobře připravte, ať vás Moudřenka nenachytá na švestkách!

Text: Hanka Hosnedlová, ilustrace: Zdeňka Študlarová

Doplňovačka

O kontejnerech: Podle barev dobře víme, ... (zbytek v tajence)

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do 30. března na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz.

Tři z vás vylosujeme a odměníme.

A nezapomeňte uvést celou adresu, ať vás pošták s dárečky lehce najde!

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

Obrázkový kvíz

Správně vytríděný odpad obsahuje vždy pět věcí, které do daného kontejneru nepatří.

TIP: některé odpadky si můžete vybarvit podle vaší fantazie.

Řešení:
Modrý kontejner: umazlený tácek s klobásou, masná krabice od pizzy, krabice od mléka, krabice od pitíčka, papírová plena
Žlutý kontejner: kartáček na zuby, tuba od zubní pasty, kabel, obal od motorového oleje, CD

Pátrání s detektivem Vytrídilem

VYKLÍZELA JSEM SKLEP, TO BY ČLOVĚK NEVĚŘIL, KOLIK SKLA SE ZA TY ROKY NASHROMÁŽDÍ...

MNE UŽ ZNÁTE - JSEM DETEKTIV VYTRÍDIL A ZABÝVÁM SE ODPADOVÝMI ZLOČINY. A DNESKA BUDETE ŘEŠIT JEDEN PŘÍPAD SE MNOU.

VY TOHO ALE VYPIJĚTE! A KAM TO NESEŠ, KDYŽ TADY ORANŽOVÝ KONTEJNER NEMÁTE?

DOKTOR MI PŘEDEPSAL JINÉ LÉKY, TAK MUSÍM TY STARÉ VYHODIT...

DŘÍV JSEM TO NOSIL DO SBĚRNY, TEĎ TO MÁM BLÍŽI!

JE NA VÁS, ABYSTE ODHALILI, KDO ZE SLEDOVANÝCH JEDNAL ŠPATNĚ. A NAPIŠTE MI TAKÉ, JAK MĚL POSTUPOVAT SPRÁVNĚ. UŽ SE TĚŠÍM NA VAŠE DETEKTIVNÍ ODPOVĚDI!

Námět: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Velké úspěchy handicapovaných

Dobry den, jméno 1. Centra zdravotně postižených Jihočeského kraje vám zasílám zprávu ze slavnostního vyhlášení sportovců s handicapem za rok 2012 v kategorii dospělých a zvláště kategorii mládeže, které se uskutečnilo v bezbariérové hale Fitness-loděnice v Českých Budějovicích.

Rok 2012 byl výkonnostně vydařený především v žákovských a juniorských kategoriích, kde jsme získali pět medailí z MS a dvě z Evropských her v atletice. Velkou radost mám také z obhajoby titulu Mistra světa Martina Biháryho ve vzpírání zrakově postižených a navíc překonání světového rekordu ve váhové kategorii do 82,5kg výkonem 195kg. Velice důležité je také to, že naše bezbariérové fitness si oblíbila široká veřejnost, což nám napomáhá naplňovat náš cíl integrace v oblasti pohybových aktivit.

Velké poděkování patří našim dlouholetým partnerům.

Výňatek z dopisu Jiřího Smékala (ředitel a trenér), 1. CZP JČ, o. s.

Vltavské nábřeží 1545/5a, 370 05 České Budějovice, tel. 604 718 304, e-mail: czpcb@volny.cz, www.1czpjc.cz

Horní foto: Kategorie mládeže – zleva: M. Kukla, J. Novák, M. Pich, M. Havel, I. Nestával, trenér J. Smékal, Z. Lavičková, M. Štířerová, Z. Korčáková, R. Kloubouch, L. Hovorková a zástupce sponzora R. Popelka.

Dolní foto: Kategorie dospělých – zleva: trenér J. Smékal, R. Popelka, M. Biháry, J. Camrta, M. Rokúsek, J. Piksa, I. Dvořák, M. Havelka, N. Tvarohová, A. Šohájek a O. Trčka.

Kapky nejen pro Afriku

Vodní kapky je název jedné humanitární pomoci. Jistě si vzpomenete, jak tenhle projekt už čtyři roky pomáhá lidem v Africe usnadnit přístup k pitné vodě. Pro nás naprosto samozřejmá věc, pro lidi v některých oblastech velký problém. Vodní kapky, které společně organizovaly společnost Energie AG Bohemia a Diecézní charita České Budějovice, se o tuto pomoc staraly v africkém Kongu, v oblasti Kilwa-Kasenga.

Teď ale tyhle kapky pomoci začínají fungovat přímo i v naší republice. Tady sice nehledají vodu, ale nabízejí pomocnou ruku handicapovaným. I když vlastně zase přes vodu. Protože do společnosti Energie AG Bohemia patří firma rozvádějící vodu a z každého krychlového metru prodané vody odvádějí jeden haléř do pokladny Vodních kapek. Z té bylo vloni poskytnuto přes 240 tisíc korun na studně a čerpadla do Konga, ale dalších 147 tisíc zůstalo v Česku na podporu našich handicapovaných spoluobčanů. Podpora směřovala třeba do českobudějovické Arpidy nebo do sdružení Borůvka v Borovanech s péčí o těžce tělesně postižené děti. Nejsou právě tohle zázračné kapky?

-hh-

Měsíc knihy se neztratil

Možná se v posledních letech na knihy trochu zapomíná, protože je na poli oblíbenosti převládají notebooky, tablety, konzole, čtečky a jiné elektronické hračky. Ale i tak zůstává březen nadále Měsícem knihy, třebaže v posledních letech se k tomu přidává ještě slovíčko internet.

Ale já myslím, že kniha přesto přežije! Ona je prostě nenahraditelný přítel, průvodce i rádce. Díky ní třeba objevíte, jak báječný a bohatý je náš jazyk. Snad žádná jiná řeč nemá tolik slov jako čeština. Jak dokáže vyjádřit i ty nejmenší rozdílnosti nebo

citové zabarvení. Dovede v mnoha podobách vyjádřit radost, smutek, bolest, naději, zlost, odhodlání, prostě všechno, co vám táhne hlavou i srdcem. A co všechno se s ní dá ještě provádět! O tom by mohly vyprávět stovky různých krkolomných průpovědek nebo slova a věty, které se čtou stejně zepředu jako zezadu – tomu se říká palindromy. Tak třeba nepotopen nebo věta: Jelenovi pivo nelej. Řekněte sami, ve kterém jiném jazyce byste mohli napsat například: Po strništi si to sviští čtyři sviští ke smetišti, přitom piští, že se tříští jejich příští hra na hřišti při letišti, kde se cosi blyští... Navíc pro to, abyste si rozšířili slovní zásobu, nemusíte zrovna studovat slovníky a encyklopedie, stačí prostě – číst knihy... A nová slova a výrazy vám samy naskákají do hlavy. Opravdu!

Své by vám k tomu mohli říct nejen učitelé, ale také třeba knihovny, které se získávání malých čtenářů věnují neustále. Třeba akce pro prvňáčky, kteří mohou dostat výpůjční legitimaci zdarma. Ale naučí se i knihy vyhledávat a jak s nimi zacházet. A kromě toho se během roku konají různá zábavná čtení, divadelní vystoupení či soutěže. K nejzajímavějším patří oblíbené Noci s Andersenem, s Harrym Potterem apod.

A věřte, když si najdete svou cestu ke knize, kniha si vždycky najde cestu k vám.

-hh-

Smutný příběh

Stalo se to o vánočních svátcích. Zdobili jsme stromeček, pekli cukroví. Já zabalovala dárky a chybělo mi ještě něco dokoupit, tak jsem se rozhodla, že zajdu do supermarketu a cestou se stavím na hřbitov zapálit svíčky dědečkovi. Chodila jsem mezi regály, ohlížela se kolem sebe a všimla si chlapče. Stál tam se starší dámou v černém. Děsila mě a měla jsem divný pocit. Nechala ho tam čekat. Chlapče plakal a smutně koukal. Šla jsem k němu a zeptala se ho, co se mu stalo, proč pláče. Odpověděl mi, že chce koupit sestřičku

panenku, kterou si vždycky přála, a mamince bílou růži, kterou má nejradši, ale má málo peněz...

Řekla jsem mu, ať jde k pokladně, že mu to zaplatím, ať už nepláče. Odpověděl mi: „Bůh mě vyslyšel a pomohl mi, děkuji.“ Měl obrovskou radost a já taky, že ji měl on.

Pak jsem viděla, jak odchází s tou starší dámou. Vypadala, jako by byla jeho babička. Já zrovna stála u pokladny a usmála se na něj.

Dárky jsem měla nakoupené, ale ještě jsem musela zajít za dědečkem na hřbitov, abych mu zapálila svíčky. Před kostelem stála spousta lidí a já chtěla zjistit, co se děje. Zahlédla jsem malého chlapče s panenkou v ruce a s růží. Po tváři mu tekly slzy. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Zapálila jsem dědečkovi svíčky a cestou k bráně mi to pořád nedávalo smysl, tak jsem se šla podívat, co se děje. Viděla jsem, jak v hrobě leží matka s dcerou. Uvědomila jsem si, že ta růže a panenka patříly jim...

Sára Balogová, 17 let, VÚDDŠ Počátky

Sněhulák

„Sněžil!“ slyšela jsem zakřičet moji malou sestru jednoho brzkého sobotního rána, jen tohle jediné slovo mi stačilo a už jsem věděla, co bude následovat. Do mého pokoje vtrhla sestra jako ničivě tornádo a společně s výkřiky typu: „Sněží, vstávej, vždyť sněžil!“ se ze mne pokoušela strhnout peřinu.

Po dlouhém přemlouvání se jsem konečně vy-lezla z postele a sešla po schodech do kuchyně, kde už seděla sestra a cpala do sebe snídani s tím, že půjdeme stavět sněhuláka. Neochotně jsem snědla snídani, navlékla se do teplého zimního oblečení a šla na dvůr se sestrou toho sněhuláka postavit.

Brzy mě má špatná nálada přešla. Když jsem viděla tu spoustu sněhu a zářící oči mé malé sestřičky, okamžitě jsme se pustily do stavění, začala jsem koulet první, tu největší kouli a sestřička mezitím splácala tu nejmenší, na hlavu. Poté jsme společně vytvořily poslední, středně velkou kouli a postavily sněhuláka. Zaběhla jsem do sklepa pro pár uhlíků a do kuchyně pro mrkev. Z uhlíků jsme mu udělaly knoflíky, oči, pusku a z mrkve nos. „Jé, vypadá jako Pinocchio!“ prohlásila se smíchem sestřička.

Po chvíli smíchu sestřička přišla na velice závažný problém. „Ale vždyť mu bude zima, musíme mu dát ještě čepici a šálu!“ prohlásila a začala si sundávat svoji čepici a šálu. „Počkej,“ řekla jsem jí a zaběhla jsem na půdu pro staré věci po dědečkovi.

„Jé, ten je překrásný, vypadá jako člověk! Budeme mu říkat Honza!“ rozhodla sestřička a dala Honzovi do ruky jablko, to prý aby neměl hlad. „Oběd!“ zavolala maminka z okna. A tak jsme získali nového člena rodiny...

Martina Říhová, 9. tř., ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Dobrodružné putování historií

Jsem pražský groš. Nechal mě razit sám král Václav II. v Kutné Hoře. Krásně jsem se leskl a pěkně jsem cinkal. Lidé si mě podávali z ruky do ruky a kupovali si za mě nejruznější věci. Jeden si koupil koně, druhý mnou zaplatil za nový dubový stůl a třetí koupil prstýnek pro svou milovanou.

Jeden nešika mě upustil a já se kutálel přes celé náměstí až do jedné malé dírký v rohu. Pršelo na mě, sněžilo a já měl strach.

Zachránila mě straka, která si všimla mého lesku, a odnesla mě do svého hnízda. Tam si se mnou hrála malá stráčata tak dlouho, až jsem vypadl. Padal jsem a kutálel jsem se dlouho.

Našel mě jeden starý a velmi chudý pán. Ten měl radost. Ale měl také díru v kapse, a tak jsem se zase kutálel dál.

Dlouho mě nikdo neviděl. I já jsem přestával věřit, že se ještě někdy vrátím. Uplynulo asi 700 let a já zaslechl hrozivé a rachotivé zvuky. Veliké stroje rly a kopaly hlínu všude kolem mě. Zaslechl jsem, že budou stavět nové domy.

Pak si mě všiml jeden pán od stroje. Moc jsem se mu líbil, a tak mě zavezl do muzea, kde mě vystavili. Položili mě na měkký polštářek a nasvítli mě žárovkou, abych pěkně zářil.

Chodí se na mě dívat i děti ze školy. A ty mám nejraději.

Filip Štěpánek, 10 let, ZŠ Kubatova České Budějovice

Osudy závodního auta

Od malička jsem jezdil po závodním okruhu. Den ode dne jsem byl rychlejší. Nikdo neuměl tak dobře jezdit do zatáček, tak dobře zahřát kola a v cílové rovině ještě zrychlit. Všichni mě podpo-

rovali, každý mě chválil. Měl jsem i fanynky, které chodily na každý závod. Doma v garáži jsem měl desítky pohárů, které se leskly. Psali o mně v každých novinách. Byl jsem šťastný, nic mi nechybělo.

Jednoho dne jsem si před závodem špatně zahrál pneumatiky. A tak mi jedna těsně před cílem praskla. Až jsem se té rány leknu. Ztratil jsem kontrolu nad řízením. Ze závodního mě museli od-táhnout, protože po srážce s mantinelem jsem měl kapotu úplně rozbitou a z motoru mi tekla olej. Cítil jsem se strašně.

Když mě opravili, myslil jsem si, že se vrátím na závoděště. Ale nikdo už o mě nestál. Zůstal jsem v kůlně.

Občas za mnou přišly děti. Sedly si za volant a řídily a troubily. To byla legrace. Když večer odešly a já jsem zůstal sám, bylo mi smutno.

Jeden z těch kluků na mě nezapomněl. A když vyrostl, odvezl si mě a jezdil se mnou. Nejezdili jsme vůbec rychle. Byla to paráda. Já jsem pozoroval stromy, oblohu a krajinu.

Kryštof Štěpánek, 4. A, ZŠ Kubatova České Budějovice

Můj křeček

Můj křeček je kluk a jmenuje se Kubík. Je to džunkarský hnědosrstý křeček. Na zádech má černý rovný pruh, dlouhé vousky, růžové nožičky a malý růžový čumáček. Oči má velké, vybulené a černé. Ouška malá, a když je spokojený, má je nahoře. Když se mu něco nelíbí, syčí a uši má sklopené k tělu. Jeho ocásek je bílý, dlouhý asi 2mm, takže byste ho snadno mohli přehlédnout. Od hlavy až po ocásek je 6,5cm dlouhý. Jeho věk může dosáhnout 2-3 let, ale jámu jsou zatím jen 2 měsíce. Každý den mu dávám jednu kávovou lžičku granulí pro křečky. Jako pamlskek dostává jednou za dva týdny oříšek, rozinku nebo piškot. Každý týden mu dávám dvě kolečka sladké mrkve, kterou má moc rád. Křečci mohou také jíst netučnou smetanu, jogurt, jablko, tvrdý chléb.

Jednou za týden mu také měním piliny a vodu z napáječky. Celý den stráví v plastovém domečku, ve kterém jsou piliny. Vždy, když sundám střechu, rychle si lehne na záda a tím mi chce naznačit, abych ho podržela na břišku. Křečci jsou velmi čistotní tvorové. Vždy má jedno místo, kam chodí vykonat své potřeby. Skoro každou chvíli se myje, nevím proč, ale asi mu vadí lidský pach.

Křečci mají jednu velmi zajímavou zvláštnost. Místo aby potravu okamžitě jedli, uschovávají si ji do váčků, které mají ve tvářích. V kleci má i různé vybavení k jeho hraní: žebřík, prolezačku a kolo. V kole neběhá, protože je mladý a kolo neutáhne. Takže aby neztloustl, dávkujeme ho vybíhat se do chodby, kde nemůže nikam zalézt. Samozřejmě pod dozorem, aby nerozkousal koberec. Křečci žijou hlavně v noci. Nejdříve měl Kuba budil, ale už jsem si na to zvykla a spím celou noc.

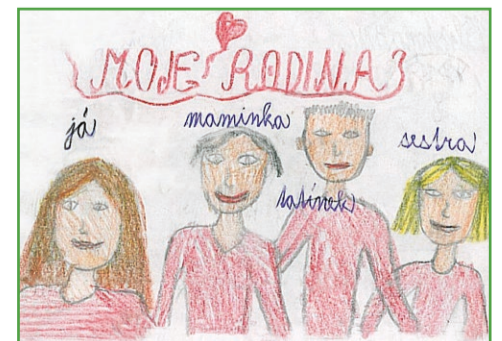
Když křečka jednou zradíte, už si to pamatuje navždy. Proto si na to dávám velký pozor. Můj Kubíček je ohočený, rozmazlený a já doufám, že tomu tak bude napořád.

Autorka ze ZŠ Dubné

Moje rodina

Mám dobrou rodinu. Maminka se jmenuje Jana a tatínek se jmenuje Zdeněk a mám mladší sestru, která se jmenuje Káta, máme taky velkého psa Kubu. Maminka čeká miminko, když to bude holka, je to Anička, a když to bude kluk, tak Honzík, mamka se chce překvapit. Mám je hodně ráda.

Text a ilustrace: Bára Bočková, 3. tř. ZŠ Pohůrecká, Suché Vrbné

Moje oblíbená hračka

Moje nejlepší hračka je míč. Hraju si s ním hodně ráda s mojí sestřičkou Kátou a učím ji, jak se hází a vybíjenou. Je jí teprve pět let, ale jde jí to docela dobře na to, jak je malá. S míčem je hodně zábavy, je to s ním legrace. Je to dobrá hračka.

Bára Bočková, 3. tř. ZŠ Pohůrecká, Suché Vrbné

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Jsem středně velký klokan a své příjmení jsem získal díky narudlému zbarvení krku, ve kterém mě pochopitelně nebolí, prostě je jen červený. Pocházím z Austrálie a konkrétně já se hlásím k tasmanké větvi, která dobře snáší zimu. Proto mne můžete zahlédnout i v naší zoo klidně na sněhu. Během dne mám docela leháro a většinou jsem někde schovaný (ve volné přírodě v lese či stepi). Nabažít se chodím až k večeru nebo v noci. Jsme rodinné typy, takže večeříme, ale i volný čas trávíme pospolu. A když někdo z nás začne nebezpečně, začne dupat nebo mlátit o zem a ostatní okamžitě zdrhnou do vody – když je tedy poblíž. Na jídlo nejsem nějak náročný – výhonky trávy, listy... prostě klasický vegetarián. Když jsem se narodil, tak mne maminka nosila ve vaku na bříšku a mám pocit, že to bylo až 40 týdnů, což je nejdéle ze všech klokanů. Vysoký jsem 66 – 93 centimetrů a ocas mám dlouhý 62 – 88 centimetrů, vážím mezi 11 až 27 kily a dožívám se 12 až 15 let.

A teď už se těším na vaši návštěvu v zoo.
Váš KLOKAN RUDOKRÝ

Oblast jihovýchodní Asie v naší zoo zastupuje pouze jeden druh – užovka tenkoocasá. S tou se můžete blíže seznámit v Teráriu v budově Vzdělávacího centra.

Kampaň za záchranu Velkých zvířat jihovýchodní Asie

Uřovka tenkoocasá mrštná kráska z dalekých ohrožených krajín

Vyniká rychlostí a hbitostí. Dorůstá 250 cm. Je velmi přizpůsobivá a nenáročná, vhodné životní podmínky nachází v tropických lesích i v zemědělské krajině, trvalé populace byly zjištěny i v některých čtvrtích Šanghaje a jiných čínských velkoměstech. Je rozšířena od východní Indie po Čínu, také v Malajsii, na Sumatře a Borneu. Loví potkany a jiné hlodavce.

Pohybuje se dobře na zemi, v houštích i na stromech. Po kořisti nezřídka pátrá i na půdách a pod střechem lidských sídel. V Thajsku a Malajsii osidluje i jeskyně, kde se živí netopýry a hnízdícími ptáky.

Při obraně nadýmá hrdlo a hlasitě syčí. Pro nás v Evropě bude asi zajímavostí, že v Číně se často odchytává a zpracovává v kuchyni.

Uřovky tenkoocasé se chovají v prostorném teráriu s větvemi a několika úkryty. Vhodný je i malý bazének, ve kterém se často koupou. Jako substrát se používá směs rašeliny a písku. Teplota jim vyhovuje v rozmezí 26 – 32 °C s nočním poklesem. Páří se na jaře. Samice po dvouměsíční březosti kladou 10 – 15 kožovitých vajec. Mláďata se líhnou za dva měsíce. Jsou velmi žravá. Přijímají holátka myši a krysy. Při dobrém krmení dospívají po druhém roce života.

KALENDÁŘ AKCÍ 2013

sobota 30. 3.
Velikonoce s Flopem

středa 1. 5.
May day

27. 5. - 7. 6.
Dětské divadelní dny

červen, červenec, srpen
Večerní komentované prohlídky

sobota 1. 6.
Dětské odpoledne v zoo

sobota 15. 6.
Zábavný den se ZPMV ČR

8. - 12. 7. a 12. - 18. 8.
Příměstský tábor v zoo

15. - 17. 7. a 22. - 24. 7.
Dětský tábor v zoo

pátek 16. 8. a pátek 30. 8.
Vodní pohádková říše

sobota 28. 9.
Zoo potmě

sobota 5. 10.
Den zvířat

sobota 2. 11.
Strašidelná zoo

neděle 1. 12.
Putování za Mikulášem

úterý 24. 12.
Štědrý den v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí roku 2013.
Případné změny budou včas uveřejněny
na stránkách www.zoo-ohrada.cz

Výstava fotografií

Život v kapce vody - plankton

Podíváte-li se do kapky vody mikroskopem, objevíte mikroorganismy různých tvarů a pestrých barev. Mnohé vypadají jako drahé šperky. Každý z více než třiceti odborných snímků je tudíž i výtvarem zdařilým uměleckým dílem.

Autorem fotografií je RNDr. Petr Znachor, Ph.D.,

z Hydrobiologického ústavu Biologického centra Akademie věd.

Výstava je instalována v přízemí Vzdělávacího centra (u terárií) od 25. ledna do 15. března 2013.

Na duben připravujeme: Tomáš Petr – Indie.

ZOO KVÍZ

Ve zvířecí říši je mnoho „nej“, znáš následujících pět?

1. Nejlepší čich mezi savci

- a) hyena skvrnitá
- b) medvěd lední
- c) vlk obecný

3. Nejhlasitější plaz

- a) chameleon modravý
- b) želva sloní
- c) aligátor americký

5. Nejjedovatější ryba

- a) trnucha skvrnitá
- b) odranec příšerný
- c) perutýn ohnivý

2. Největší rozpětí křídel

- a) albatros stěhovavý
- b) kondor andský
- c) harpyje pralesní

4. Největší obojživelník

- a) velemlok čínský
- b) ropucha obrovská
- c) axolotl mexický

Řešení: 1b, 2a, 3c, 4a, 5b

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej

Zpěstřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

O Vydrýskovi

Pomocí tohoto programu mohou děti nahlédnout do života vydry říční. Jak je možné, že si vydra libuje ve vodě i v mrazivé zimě? Co má ráda k obědu a kdy spí? Hraje si vydra stejně jako my? Společně se také podíváme na krmení vyder v jejich výběhu.

Program je vhodný pro MŠ a 1. stupeň ZŠ.

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoo-ohrada.cz.

Pro objednání programů, prosím, kontaktujte naše vzdělávací oddělení na telefonních číslech 387 002 212 nebo 602 390 355.

NOVINKY VE ZKRATCE

„Marátka“

Letošní mláďata si trochu dávají na čas, ale první „vlaštovky“ už jsou tu. Výběh mar stepních v expozici Koati ožil 12. 2. 2013 dvěma roztomilými přírůstky. Před porodem samička vyhrabe mělkou noru, do které přivede na svět 1 – 3 mláďata. Ta se rodí velmi vyspělá, a proto už pár minut po narození začnou prozkoumávat okolí. Zhruba po 4 měsících se mláďata plně osamostatní.

Kočí námluvy

Kočky divoké už začaly s námluvami a jejich naléhavé mňoukání je slyšet široko daleko a ještě dál. Snad se tedy brzy dočkáme malých kotátek. Těšte se s námi.

Manekýn na vodě

Kachny ve výběhu u břehu Múnického rybníka se již převlékají do jarního svatebního šatu. Ze samce kajky mořské už je pěkný manekýn. To musíte vidět.

Nová rysí fešanda

V úterý 12. 2. 2013 jsme do naší zoo přivezli novou samici karpatského rysa ostrovida. Na doporučení koordinátora chovu rysů ostrovidů jsme vyměnili naši původní samici Sedmičku za samici z chovu zoologické zahrady v Magdeburgu. Důvodem výměny je zlepšení genetické variability chovu tohoto druhu rysů v Evropě. Koordinátor chovu vede plemennou knihu zvířat, a má tedy nejlepší přehled o původu všech rysů v zoologických zahradách EAZA. Nová rysice se jmenuje Cora a narodila se 13. 5. 2008 v Bernu. Později přesídlila do Magdeburgu, kde již 3x porodila koťata, a je tedy velmi zkušenou matkou. V současné době právě nastává období páření rysů, a proto byl nejvyšší čas výměnu provést. Cora byla umístěna do samostatné klece vedle našeho samce Doxe. K prvnímu připuštění rysů k sobě došlo 14. 2., tedy na Valentína. Snad k sobě brzy zahojí láskou.

PŘEDSTAVUJEME

Expozice medvědi

Jedním z nových výběhů, které chceme veřejnosti představit v letošním létě, bude také velký výběh pro medvědy hnědé. Má rozlohu téměř 800 m², je částečně oplocený betonovými stěnami, které budou schované za umělou skálou, a částečně kovovým plotem, přes který budete moci medvědy pozorovat. Na dvou místech kolem výběhu jsou také velká skleněná okna, pozorovatelní mezi skalami, kde budete moci vidět medvědy bez mříží. Medvědi budou mít k dispozici jezírko, do kterého bude přitékat voda potůčkem z 3 metry vysokého vodopádu. Členitý povrch výběhu bude tvořit zčásti tráva a zčásti bude výběh štrkovitý až kamenitý. Také zde budou živé stromy a keře, které ale jistě neuniknou pozornosti medvědů. Proto budou součástí výběhu i různé kmeny stromů, af už dubů, ležících na zemi, nebo mohutných smrků i s větvemi, tyčících se jako odumřelé stromy v horském lese, které budou mít medvědi k dispozici na lezení, zkoumání i škrábání. Jistě si pamatujete na velký vánoční strom na budějovickém náměstí – i ten Město České Budějovice a Městská správa lesů medvědům věnovaly. Stejně tak děkujeme budějovickému výstavisti, od kterého pochází další dva stromy. V současné době hledáme další vhodné smrky, které někde musí být z nějakého důvodu pokáceny a mohly by medvědům posloužit. Potřebujeme jich ještě 10.

Medvědi budou mít samozřejmě také své brlohy – tři bezpečné uzavíratelné ubikace, ve kterých jim bude umožněno i zimovat podle jejich gusta.

Projekt je spolufinancován Evropskou unií.

